

Hồi 27**Long Traò**

Nàng quay bước trở vào Dương Châu. Đi chưa được bao xa chợt Băng Lệ nghe tiếng tăng hắng ngay sau lưng mình. Tiếng tăng hắng trong đêm vắng khiến lòng dạ nàng bồi hồi lo lắng. Nàng dừng bước quay lại.

- Mỹ nhân đi đâu mà giữa đêm khuya vậy?

Hai gã đại hán vận học y như thể từ dưới đất chui lên. Bộ mặt giả hoạt của hai gã đó càng khiến Băng Lệ hồi hộp sợ hãi hơn nữa. Nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Lệ vì có chuyện phải ra khỏi nhà trong đêm. Nhị vị đại ca...

Hai gã kia cười khẩy nói:

- Lão Tam và Lão tứ biết nàng có chuyện gì rồi.

Gã đứng bên phải có dáng người dong dỏng cao, lại gầy đét trông như cây tre miếu dẫn đến nửa bộ.

- Phải mỹ nhân có chuyện muốn đi tìm lão Tam ta không?

- Không phải riêng lão Tam đâu mà cả lão Tứ này nữa chứ.

Nghe lão Tam và lão Tứ nói, Băng Lệ biết ngay hai người này định giở trò gì đối với nàng. Mặt đanh lại, Băng Lệ nghiêm giọng nói:

- Các người đừng làm càn giữa chốn thanh thiên bạch nhật đấy nhé.

Lão Tam và lão Tứ đồng cười khẩy. Lão Tam nói:

- Đây đâu phải là chốn thanh thiên bạch nhật, mà là đêm tình thanh vắng. Nàng cứ xem như hôm nay trời đãi lão Tam và lão Tứ ta vậy... Mỹ nữ Tô Băng Lệ thì cả đất Dương Châu này bất cứ gã nam nhân nào cũng thèm khát... Xem ra trời đãi ngộ lão Tam ta đây.

Gã nói xong dẫn bước đến toan ôm chầm lấy Băng Lệ. Nàng hốt hoảng thối lùi về sau:

- Các người định làm càn ư?

Lão Tam trơ tráo đáp lời nàng.

- Trời cho thì phải hưởng, thế nào là làm càn chứ. Đêm nay trời đái lão Tam giai nhân, nếu lão Tam không hưởng thụ hóa ra lãng phí của trời.

Lão Tứ nhanh miệng nói tiếp theo lão Tam:

- Hê ... Lão Tứ này cũng có phần nữa.

Lão Tứ vừa dứt câu thì một giọng nói ồm ồm cất lên ngay sau lưng Tô Bằng Lệ:

- Cả hai người đều có phần cả.

Nghe giọng nói ồm ồm pha trộn âm thanh nhão nhè nhệch, Bằng Lệ quay lại. Nàng toan quì xuống hành lễ nhưng Xám Y Nhân đã cản lại:

- Không cần đa lễ.

Lão Tam và Lão Tứ nhìn xám Y Nhân.

Lão Tam nói:

- Lão này hẳn muốn chết rồi nên cản việc của Song Xà Hoạt Sát.

- Bốn tọa có nghe tiếng Song Xà Hoạt Sát nhưng rất tiếc lại không có ý muốn trưng dụng hai người. Bởi vì hai người là người của bộ tộc man di. Không trưng dụng được thì bốn tọa đành phải giết hai người vậy.

Lời vừa dứt trên cửa miệng thì Xám Y Nhân giữ hai ống tay áo rộng thùng thình. Hai đạo bạch quang sáng ngời từ trong tay áo lão thoát ra tợ hai lưỡi tầm sét lia ngang qua yết hầu lão Tam và lão Tứ rồi đảo một vòng quay trở lại ống tay áo rộng.

Khi hai đạo bạch quang kia mất hút trong hai ống tay áo của Xám Y Nhân thì đầu của lão Tam và lão Tứ mới rụng ra khỏi cổ rơi xuống đất lăn lông lốc.

Xám Y Nhân nhìn lại Bằng Lệ:

- Hạ Tuấn Luận đang ở tại gian thủy xá bên dòng Dương Tử. Nàng biết mình phải làm gì rồi.

Bằng Lệ miễn cưỡng nói:

- Chủ nhân.. Bằng Lệ biết.

Xám Y Nhân gật đầu:

- Hãy thực hiện những gì mà bốn tọa đã căn dặn: Tuyết Nhi và Đình Khan sẽ đến nơi chúng đến.

- Bằng Lệ mong chủ nhân gia ân cho Tuyết Nhi và Đình Khan.
- Bốn tọa sẽ gia ân cho chúng.

Xám Y Nhân chấp tay sau lưng, quay bước lắc vai. Thân pháp phiêu bồng như thể lướt trên mặt đất mà đôi cước pháp chẳng cần phải dịch chuyển.

Xám Y Nhân đi rồi, Bằng Lệ mới buông tiếng thở dài. Nàng nhìn lên bầu trời đêm, nhắm nói:

- Hạ huynh... Để chọn lựa thì Bằng Lệ sẽ chọn Tuyết Nhi và Đình Khan vì họ là lẽ sống của muội.

Bằng Lệ đi thẳng đến ngôi Thủy xá. Quả nhiên bắt gặp Tuấn Luận đang chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn ra ngoài dòng Dương Tử.

Bằng Lệ rón rén bước vào. Nàng lên tiếng nhỏ nhẹ nói:

- Hạ huynh.

Tuấn Luận quay lại. Hai người đối mắt nhìn nhau. Đôi chân mày lười kiếm của Tuấn Luận thoát cau lại:

- Nàng chưa rời khỏi Dương Châu ư?

Bằng Lệ lắc đầu:

- Muội không thể rời Dương Châu được nếu chuyển đi này không có huynh.

- Tại hạ không thể đi cùng với nàng.

- Tại sao huynh bắt muội rời Dương châu mà huynh lưu lại Dương Châu? Huynh không nói, muội cũng biết.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Ta muốn lấy lại chiếc tráp của Đẳng Ngọa Thiện.

- Muội biết.

Tuấn Luận nheo mày:

- Tuyết Nhi và Đình Khan đã rời Dương Châu rồi chứ?

- Xá muội và xá đệ theo Lâm Tứ rời Dương Châu.

- Vậy cũng được. Tại sao nàng biết ta ở đây?

- Muội biết huynh sẽ đến gian thủy xá này... Bởi vì nơi đây đã từng là nơi huynh hẹn với Cát Bội Hương.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài dòng Dương Tử:

- Tại hạ không muốn nhắc đến chuyện đó.

Tuấn Luận gắt giọng nói:

- Những gì tại hạ đã làm cho cô nương, tại hạ đã làm... Giờ Tuấn Luận chẳng còn gì để phải lo lắng cả.

Băng Lệ bước đến sau lưng Tuấn Luận:

- Ha huynh. Huynh không lo lắng cho muội, nhưng ngược lại, muội lo lắng cho huynh.

Tuấn Luận chau mày, từ tốn nói:

- Nàng lo lắng cho ta ư?... Nếu nàng lo lắng cho Tuấn Luận thì đã theo Lâm Tứ rồi.

- Băng Lệ không thể ra đi bỏ mặc Hạ đại ca ở lại Dương Châu dấn thân vào đầm rỗng hổ huyết. Nhất định huynh sẽ đến Tụ Hiền trang để lấy lại chiếc tráp của Đẳng Ngạo Thiên.

- Tại hạ trao chiếc tráp kia cho nàng giờ phải lấy lại.

- Mạc Thiên Vân trang chủ không để cho chàng lấy lại chiếc tráp đó đâu.

Băng Lệ khẩn thiết nói:

- Hạ huynh.. Chàng đến Tụ Hiền trang là tự dấn mình nạp mạng cho Mạc trang chủ... Bởi...

Băng Lệ ngập ngừng. Mãi một lúc nàng mới nói:

- Mọi hành tung của chàng. Mạc trang chủ đều biết.

Tuấn Luận quay lại nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ:

- Cái gì tại hạ muốn thì không bao giờ dừng bước cho dù phải bước vào đầm rỗng hay hổ huyết.

Băng Lệ bặm môi một lúc sau mới ngập ngừng lên tiếng:

- Hạ huynh... Băng Lệ...

Nàng nói đến đây chợt cúi đầu nhìn xuống mũi hài mình.

Tuấn Luận đặt tay lên vai Băng Lệ.

Nàng ngẩng mặt nhìn chàng. Trong ánh mắt là tất cả những nỗi niềm u uẩn nhưng không nào thốt ra được.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Ta hiểu Tô cô nương mà. Tại hạ mong nàng tự bảo trọng. Tất cả những gì nàng làm vì Tuyết Nhi và Đình Khan. Chính vì điều đó mà tại hạ không bao giờ phiến trách nàng đâu. Điều ta muốn ở nàng là hãy đến Ngũ Đài Sơn.

Lệ trào ra khoé mắt Băng Lệ. Nàng ngập ngừng nói:

- Hạ huynh hiểu Băng Lệ ư?

Tuấn Luận gật đầu

- Ta hiểu nàng đến đây vì mục đích gì nữa.

Băng Lệ cúi đầu nhìn xuống.

- Huynh nói cho muội biết... Mục đích gì muội đến tìm huynh.

- Trả tình...

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội không hiểu.

- Nàng không hiểu ư? Hay thật ra nàng muốn lẩn tránh nó?

Chớp mắt như thể muốn chạy trốn cái nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm từ Tuấn Luận đang rọi lên mặt mình, Băng Lệ khẽ gật đầu:

- Huynh biết mục đích của Băng Lệ. Phải. Muội đến để trả tình cho huynh.

Nàng mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng muội còn biết hơn nữa là Hạ huynh sẽ chẳng bao giờ đón nhận hành động của muội. Nhưng muội vẫn phải đến vì Tuyết Nhi và Đình Khan.

Đôi chân mày của Tuấn Luận nhíu lại:

- Sự ra đi của Tuyết Nhi và Đình Khan nàng đã lộ cho đệ tam nhân biết.

Băng Lệ miễn cưỡng gật đầu.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Muội có lỗi với huynh.

- Nàng đã phạm sai lầm rồi.

Cùng với lời nói đó, mặt Tuấn Luận đanh lại.

Khẽ lắc đầu, Tuấn Luận nói:

- Nàng đang tự biến mình thành một con mồi trước hàm răng sắc của sói dữ.

Nghe Tuấn Luận thốt ra câu này, Băng Lệ càng bối rối hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Lệ không tự chủ được mình.

Quay mặt nhìn lại dòng Dương Tử, Tuấn Luận buông tiếng thở dài. Chàng chậm rãi nói:

- Nếu nàng không đạt được mục đích mà người ta trao cho nàng thì nàng sẽ chết.

- Băng Lệ không sợ chết. Nếu ngay bây giờ Băng Lệ chết mà Hạ huynh được bình an... Băng Lệ cũng không một chút tiếc nuối.

Tuấn Luận quay lại. Chàng đặt lên mặt Băng Lệ ánh mắt lạnh lùng và quyết đoán:

- Nàng chết... Đó chỉ là một cái chết vô nghĩa. Nhưng người chết đáng thương chính là Tuyết Nhi và Đình Khan kia.

Nghe câu nói này, mặt Băng Lệ biến sắc. Nàng lấp bắp những tưởng không thể thốt nổi thành lời nữa.

Hai cánh môi Băng Lệ mấp máy mãi mãi một lúc rồi mới thốt thành lời:

- Hạ huynh... Tuyết Nhi và Đình Khan... Tại sao?

Tuấn Luận nắm lấy tay Băng Lệ. Chàng mở ngửa lòng bàn tay nàng lên.

- Nàng có thấy gì không?

Băng Lệ nhìn vào lòng bàn tay mình. Giữa lòng bàn tay có một nốt ruồi son, mà từ trước đến nay nàng không thấy nó hiện hữu trên lòng bàn tay mình.

Băng Lệ miễn cưỡng hỏi:

- Hạ huynh... Sao huynh lại biết lòng bàn tay của Băng Lệ có nốt ruồi son này?

- Bởi vì tại hạ biết đệ tam nhân muốn giăng bẫy tình đối với tại hạ. Và mục đích của nàng đến thủy xá đêm nay cũng theo sự sắp xếp của đệ tam nhân. Nếu nốt ruồi son trên tay nàng mất đi thì bẫy tình sập lại. Rằng như nó không biến mất thì nàng sẽ chết...

Tuấn Luận nặng lời, miễn cưỡng nói:

- Không chỉ nàng chết thôi.. Mà cả Tuyết Nhi, Đình Khan lẫn Lâm Tứ cũng khó bảo toàn mạng sống. Những người đó hẳn đang ở trong vòng kiểm soát của đệ tam nhân.

Nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ. Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Nàng hẳn biết đệ tam nhân đang ở đâu?

Sắc diện Băng Lệ tái nhợt:

- Băng Lệ...

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ:

- Hãy đưa tại hạ đến đó. Chỉ có Đệ tam nhân mới có thể gỡ nàng ra khỏi cuộc tranh đoạt Thập nhị Thần châu.

- Nhưng...

Nàng cúi đầu nhìn xuống rồi nói tiếp:

- Chủ nhân sẽ trừng phạt Băng Lệ nếu như để lộ hình tích của người. Không chỉ mình Băng Lệ mà Tuyết Nhi, Đình Khan cũng sẽ chịu chung số phận.

- Nếu không gặp người đó thì kết cuộc càng nghiêm trọng hơn.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ không thể để mình sập vào bẫy tình. Cô nương không còn có sự lựa chọn nào cả.

Băng Lệ mím môi rồi nói:

- Ha huynh.

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Nếu nàng muốn Tuyết Nhi và Đình Khan đến Ngũ đài sơn an toàn.

- Băng Lệ sẽ đưa Hạ huynh đi...

Tuấn Luận và Băng Lệ bước vào toà tháp lạnh lẽo. Nếu không có những chân đèn gắn trên tường soi sáng xua bớt đi khí lạnh băng hàn có lẽ hai người sẽ có cảm giác mình đang bước vào chốn thập diêm la. Nhờ ánh sáng và sức nóng từ những chân đèn khiến Tuấn Luận và Băng Lệ bớt đi cái cảm giác ảm u lạnh lùng. Nhưng khi hai người đặt chân vào gian đại sảnh kết tạo bằng đá hoa cương khoát một màu đen u tối thì lại càng cảm thấy rờn rợn hơn bởi sự giá băng âm u này vì đặt ngay giữa đại sảnh là một cổ quan tài bằng đá. Tuấn Luận và Băng Lệ

đứng trước cổ áo quan kia. Cả hai cùng một cảm nhận sẽ đối mặt vào quỹ vô thường đang từ từ trỗi dậy từ cõi a tỳ thông qua cổ thạch quan này.

Còn đang tần ngần nhìn cổ áo quan thì bất chợt cổ áo quan kia dịch chuyển tạo ra những âm thanh rì rì. Nấp áo quan chuyển động từ từ trượt về phía trên. Từ trong áo quan mùi tử khí thoát lên càng tạo ra cảm giác rùng rợn vốn đã cố sẵn trong gian đại sảnh toà tháp này.

Tuấn Luận liếc qua Băng Lệ.

Mặt nàng căng thẳng cực độ với những hạt mồ hôi lấm tấm li ti đọng trên trán. Nàng như thể không làm chủ được nỗi sợ hãi đang dâng tràn mà nắm lấy tay Tuấn Luận xiết mạnh. Băng Lệ lí nhí nói:

- Hạ huynh... Muội sợ...

Tuấn Luận nhìn lại nàng:

- Băng Lệ sợ ư?

Nàng gật đầu.

Hai cánh môi của Tuấn Luận thoát nhếch lên:

- Khi chết thì chúng ta sẽ đi đâu?

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội cũng không biết khi chết mình sẽ đi đâu.

Tuấn Luận nhếch môi cười mỉm:

- Nếu không biết thì đừng sợ. Bởi khi chết người ta chỉ có hai con đường để hiệu hữu. Một là chui tọt xuống a tỳ tham kiến Thập điện diêm vương. Hai là sẽ hóa thân thành một người khác. Chỉ có thế thôi. Nếu Tuấn Luận chết, nếu có thành quỹ thì cũng sẽ từ dưới địa phủ trở lại dương thế qua cổ thạch quan này.

Chàng mỉm cười:

- Người ta có thể đi qua cổ thạch quan này thì sao Tuấn Luận không đi qua chứ?

Tuấn Luận vừa nói vừa bước đến bên cổ thạch quan nhìn vào trong. Mặt chàng đan lại với những nét nghiêm khắc. Đôi thần nhãn của chàng tưởng chừng đứng tròng chăm chăm nhìn vào cổ thạch quan.

Tuấn Luận không ngờ ngàng sao được khi trong cổ thạch quan chính là thể pháp của Bách Điển Tiên Sinh. Bách Điển Tiên Sinh nằm trong cổ thạch quan, hai tay đặt lên bụng như thể đang ngủ nhưng sắc da thì lại tái nhợt tái nhợt.

Tuấn Luận quan sát thi thể Bách Điển Tiên Sinh. Chàng chẳng hề phát giác ra một vết thương nào. Thậm chí có cảm tưởng Bách Điển Tiên Sinh viên tịch bởi vì bị một thứ quái vật nào đó hút cạn máu trong kinh mạch.

Một tiếng động khẽ, rồi những âm thanh rì rì phát lên. Nắp thạch quan dịch chuyển từ từ đóng lại.

Tuấn Luận nhìn về phía bệ thờ. Tấm rèm bằng lụa từ từ vén về hai bên. Ngồi trên bệ thờ là Xám Y Nhân. Vẫn chiếc mặt nạ dát vàng che chân diện mục, ánh mắt của Xám Y Nhân chăm chăm nhìn Hạ Tuấn Luận.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tay Xám Y Nhân vẫn đặt trên tay cầm chiếc ngai sơn son thếp vàng. Những ngón tay như thể những móng vuốt báu cứng vào tay cầm của chiếc ngai.

Vừa chạm vào thân quang của Xám Y Nhân bất giác tim Tuấn Luận đập rộn rã như tiếng trống trận. Trong lòng chàng nổi lên cảm giác nao nao khó tả vô cùng.

Xám Y Nhân chậm rãi từ tốn nói:

- Bồn tọa biết túc hạ sẽ đến một khi Băng Lệ tìm đến túc hạ.
- Mục đích của tôn giá là muốn tại hạ đến đây.
- Không sai.
- Bây giờ tại hạ đã đến, tôn giá có điều gì chỉ huấn?

Xám Y Nhân giở đôi song thủ khoanh tròn trước ngực.

- Bách điển tàn thư của túc hạ hẳn đã hoàn thành rồi chứ?

Tuấn Luận nghiêm mặt, nhưng vẫn giữ giọng từ tốn:

- Khi Vạn Sự Thông viết xong quyển Binh khí phổ thì tự kết liễu cuộc sống của mình. Tại hạ thiết nghĩ Bách Điển Tiên Sinh cũng đã theo chân Vạn Sự Thông.

Xám Y Nhân gật đầu:

- Không sai. Bách Điển Tiên Sinh đã cải biên Binh khí phổ của Vạn Sự Thông nên theo bước Vạn Sự Thông. Nếu có ai muốn cải biên lại quyển Bách

điển tàn thư, hẳn phải chờ đến trăm năm sau, may ra mới có được một Hạ Tuần Luận thứ hai.

Xám Y Nhân đẩy quyển Kinh thư có bìa bằng da dê để bên cạnh. Lão chỉ khẽ lắc cổ tay, quyển kinh thư bằng da dê là đà như một cánh bướm thoát ra khỏi tay y, đáp xuống đầu cổ thạch quan.

- Túc hạ nhìn qua xem.

Tuấn Luận cầm lấy quyển sách bọc bằng da dê. Chàng mở ra xem. Đập ngay vào mắt Tuấn Luận là những dòng bút tự với nét như rồng bay phượng múa. Nhưng những dòng bút tự đó không phải viết bằng thứ mực bình thường mà lại nhuộm màu đỏ ối. Chính màu đỏ phảng phất mùi tanh khiến chân mày Tuấn Luận phải cau lại.

Chàng gấp lại quyển Bách điển tàn thư nhìn lên Xám Y Nhân:

- Bách Điển Tiên Sinh viết lại quyển Bách điển tàn thư bằng máu của người.

- Bách điển tàn thư đáng được hậu nhân lưu truyền lắm chứ. Bởi nó được viết ra bằng máu của Bách Điển Tiên Sinh.

Buông một tiếng thở dài Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Phàm chữ danh khiến cho người ta mù quáng. Đến ngay cả Bách Điển Tiên Sinh cũng không vượt ra khỏi tầm thường mặc dù người là một kiến gia uyên bác.

- Chẳng có mấy ai được chết như Bách Điển Tiên Sinh khi chết pháp thân sẽ biến thành tro bụi, nhưng cái tên Bách Điển Tiên Sinh mãi mãi lưu truyền đến muôn đời sau, chọn một cõi chết như Bách Điển Tiên Sinh hẳn không có gì hối tiếc cả.

- Tôn giá sẽ chọn cái chết như Bách Điển Tiên Sinh chứ?

- Nếu có thể được. Nhưng rất tiếc bổn tọa không phải là Bách Điển Tiên Sinh nên phải tự chọn cho mình một cái chết khác.

Xám Y Nhân chống tay lên tay cầm chiếc gai. Hơi khom người đến trước, y chậm rãi nói:

- Còn túc hạ sẽ chọn cho mình cái chết như thế nào?

Ngẩng mặt nhìn thẳng vào mặt Xám Y Nhân, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Giống như tôn giá.

- Tại sao lại giống bốn tọa? Chẳng lẽ giữa bốn tọa và túc hạ lại có điểm tương đồng.

Tuấn Luận gật đầu:

- Có điểm tương đồng.

Thần quang của Xám Y Nhân chợt ngẫu đực hẳn lại. Y lập lại lời nói của Tuấn Luận:

- Có điểm tương đồng. Thế mà bốn tọa lại không biết chứ?

Chàng mỉm cười lắc đầu:

- Tôn giá biết, nhưng giá vờ không biết.

- Thế túc hạ có thể nói cho bốn tọa biết giữa bốn tọa và tôn giá có điểm tương đồng gì nào?

- Tôn giá chẳng có sự cảm nhận linh ứng nào giữa tại hạ và tôn giá sao?

Xám Y Nhân lắc đầu:

- Bốn tọa chẳng có linh cảm gì cả?

- Tại hạ thì lại có linh cảm giữa chúng ta có sự tương đồng.

Xám Y Nhân từ từ đứng lên

- Sự tương đồng đó là gì?

Tuấn Luận nghiêm giọng đáp lời Xám Y Nhân:

- Cùng một mục đích là Thập nhị Thần châu và có thể tại hạ và tôn giá sẽ cùng chết vì Thập nhị Thần châu.

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì Xám Y Nhân ngửa mặt cười. Tràng tiểu ngạo của y nghe vang động cả toà thạch tháp. Tiếng cười thảnh thoảng lại xem vào những âm thanh eo éo, nghe tựa như tiếng quý tru tréo phát ra từ dưới âm ty.

Cất ngang tràng tiểu ngạo kiêu hãnh, Xám Y Nhân nói:

- Túc hạ khiến cho bốn tọa vô cùng cao hứng. Đúng. Nếu túc hạ không nói ra điều đó thì bốn tọa đây cũng không thể cảm nhận được điểm tương đồng đó.

Lão chớp mắt khẽ gật đầu nói tiếp:

- Giữa bốn tọa và túc hạ có chung một mục đích. Mà mục đích đó có thể dẫn cả hai chúng ta đến một cái chết bất tử. Chúng ta sẽ cùng chết vì Thập nhị Thần châu.

Xám Y Nhân đứng lên:

- Thế túc hạ có muốn bốn tọa chết vì Thập nhị Thần châu không?

- Ai có Thập nhị Thần châu kẻ đó sẽ chết hoặc trở thành bất tử. Tôn giá muốn mình bất tử hay sẽ chết.

Đôi thần quang của Xám Y Nhân chớp động. Lão nghiêm giọng nói:

- Đó là truyền thuyết về Thập nhị Thần châu.

- Nhưng truyền thuyết đó đã trở thành khao khát của tôn giá.

- Đúng.. Ta muốn truyền thuyết kia là sự thật. Nếu nó là sự thật thì túc hạ muốn ta chết hay trở thành bất tử.

- Trên cõi nhân sinh này chẳng có sự bất tử vĩnh hằng. Mà chỉ có cái chết và cái sống. Chỉ có sống hay là chết mà thôi.

Xám Y Nhân từ từ ngồi xuống. Y tăng hắng rồi hỏi Tuấn Luận:

- Thượng Quan Nghi dạy cho túc hạ điều đó à?

- Tại hạ được rèn đúc qua tay ân sư.

Xám Y Nhân đánh hai luồng uy quang rồi gằn giọng nói:

- Thượng Quan Nghi và Bách Điển Tiên Sinh hẳn đã nhận ra phẩm chất tôn sư trong túc hạ.

- Đó là suy nghĩ của tôn giá.

- Suy nghĩ của bốn tọa đúng. Nhứt định đúng chứ không thể nào sai được.

- Tôn giá nghĩ sao cũng được.

Khoanh tay trước ngực, Xám Y Nhân nhìn qua Băng Lệ rồi đối mặt Tuấn Luận:

- Túc hạ đã đến đây thật hẳn đã chấp nhận lời thỉnh cầu của bốn tọa.

- Sự bình an của Băng Lệ và những người kia chính là sự thỉnh cầu của tôn giá đối với tại hạ.

Xám Y Nhân gật đầu:

- Đúng... Không chỉ mình Bằng Lê cô nương, Tuyết Nhi, Đình Khan và cả Lâm Tứ tiểu tử đâu, mà còn một người nữa.

- Tôn giá muốn nói đến Cát Bội Hương?

Xám Y Nhân buông một câu cụt lủn bằng chất giọng thật chắc nịch như thể đoán chắc mình luôn là kẻ thắng trong cuộc đối đầu đầy cân não này:

- Đúng. Bốn tọạ muốn nói đến Cát Bội Hương.

Tuấn Luận nghiêng giọng nói:

- Tôn giá đặt điều kiện gì nơi Hạ Tuấn Luận?

- Bốn tọạ muốn biết túc hạ có vì Cát Bội Hương hay những người kia không?

- Tôn giá đoán xem tại hạ vị thân hay vị nhân?

Cười khẩy một tiếng, Xám Y Nhân nói:

- Chắc chắn Thượng Quan Nghi đã dạy cho túc hạ điều làm người là phải vị nhân chứ không được vị thân.

- Ân sư dạy đúng hay sai?

- Bốn tọạ không thể trả lời câu hỏi này của Hạ công tử. Vị nhân mà không vị thân thì cũng không phải là người vị nhân. Có biết quý mình thì mới biết vị người.

- Tôn giá và ân sư có lẽ rất hiểu về nhau.

- Rất tiếc Thượng Quan Nghi không nói cho Hạ công tử biết muốn quan hệ thâm giao giữa bốn tọạ và y. Bốn tọạ chỉ có thể nói nếu bốn tọạ là hình thì ân sư của công tử là bóng, và ngược lại.

- Nhưng giữa tôn giá và ân sư hoàn toàn khác nhau.

- Cũng như cái thiện và ác lúc nào cũng tồn tại bên nhau. Thượng Quan Nghi biết mình chết nên mới đào luyện ra một Hạ Tuấn Luận để tiếp tục cùng tồn tại với bốn tọạ.

Tuấn Luận mím môi gằn giọng nói:

- Sự tồn tại giữa tại hạ và tôn giá chỉ kết thúc bằng mười hai hạt Thần châu.

- Đúng... Tất cả những gì Bách thư Tiên Sinh muốn lưu lại đều đã lưu lại trên Bách điển tàn thư rồi, nhưng có một điều lão không lưu lại trên Bách điển tàn thư. Mà điều đó thì bốn tọạ lại rất muốn biết.

Xám Y Nhân từ từ đứng lên:

- Hãy cho bốn tọa biết Bách Điển Tiên Sinh đã lưu lại điều gì với công tử.

Nhìn thẳng vào mắt Xám Y Nhân, Tuấn Luận gần giọng nói:

- Chỉ có tại hạ và tôn giá.

- Bốn tọa đã nói sự hiện hữu của bốn tọa và công tử luôn song hành với nhau.

Tuấn Luận mím môi:

- Được tại hạ chấp nhận.

Xám Y Nhân lộ vẻ căng thẳng qua ánh mắt cú vọ sáng ngời:

- Đó là gì?

Hai người đối nhãn với nhau. Xem họ như thể đang muốn cùng ánh mắt mà triệt hạ, hay nuốt chửng nhau.

Tuấn Luận mím môi. Mặt chàng lộ vẻ căng thẳng tột cùng:

- Nội cung.

Xám Y Nhân ngửa mặt cười vang dội. Lão vừa cười vừa nói:

- Cuối cùng bốn tọa cùng đã biết... Bốn tọa sẽ là kẻ duy nhất làm chủ cõi nhân sinh này.

Nhìn lại Tuấn Luận:

- Bốn tọa rất khâm phục công tử đó. Xem như bốn tọa đáp lại sự khảng khái của công tử bằng sự bình an của những người kia và tặng thêm cho công tử vật này nữa.

Lão lắc cổ tay. Một vệt sáng xanh thoát ra từ ống tay áo Xám Y Nhân là đà tợ cánh bướm đậu xuống pho Tàn thư bách điển. Tuấn Luận nhặt lấy miếng ngọc bội lạnh óng ánh.

Xám Y Nhân nói:

- Nó có thể giúp công tử tìm ra bốn tọa đó.

Lời vừa dứt, thì tấm rèm lụp xụp xuống. Tuấn Luận khẽ lắc đầu bước đến giật mạnh tấm rèm lụa. Xám Y Nhân không còn ở đó nữa mà chỉ còn chiếc gai trống rỗng.

Nhưng có một thứ mà Tuấn luận phải để mắt đến. Đó là những dấu chỉ pháp của Xám Y Nhân để lại trên tay cầm chiếc gai sơn son thếp vàng.

Chàng cau mày nhẩm nói:

- Long trảo.

- o O o -